

SLOVENIJA

Uredništvo: Ljubljana, Tyrševa cesta št. 17

Naročnina četrletno 15 Din

za pol leta 50 Din

za vse leto 60 Din

Posamezne številke 1.50 Din

V z a m e j s t v o celoletna naročnina 90 Din

Ljubljana, 18. junija 1937.

Upravištvo: Ljubljana, Tyrševa cesta 17

Poštnočekovni račun:

Ljubljana št. 16.176

Rokopisov ne vračamo

Oglasi po tarifu

Tiska Zadruga tiskarna (M. Blejce) v Ljubljani

Prepad se je odprl...

Predsednik jugoslovenov Peter Živković je obiskal Slovenijo. Krvava sled je ostala za njim: zaboden je bil slovenski študent. In druge slovenske študente, ki se jim ni moglo zdeti nič slabega, da nosijo slovenska znamenja, so jugosloveni pretepali do krvi.

Kajti slovenski znak, to je skromno potrdilo in priznanje slovenstva. Vsako priznanje in poudarjanje slovenstva, poudarjanje slovenstva na slovenskih tleh, to pa je za jugoslovene izzivanje, izzivanje, ki jih dela, da kar pobesne.

Sicer pa imajo prav, ti jugosloveni. Kajti ni je vezi med jugoslovenstvom in slovenstvom, v smrtnem sovraštvu sta si te misli. Že davno so jugosloveni to spoznali in se ravna po tem.

Tudi Slovenci bodo morali to ne samo spoznati, ampak tudi izvajati vse posledke iz tega spoznanja: jugoslovenstvo, to je naš uničevalec in življenjski sovražnik, in vsak njegov pojav med nami je izzivanje.

Samo kot izzivanje moremo tudi oznamenovati obisk Petra Živkovića pri nas.

Kajti Živković je predsednik stranke, ki je jugoslovenstvo tako rekoč vzela v zakup, stranke, ki je sama ali po svojih predhodnicah nam Slovincem prizadejala največ škode in gorja, kar smo ga kdaj trpeli v svoji zgodovini.

Živković je bil in je pripadnik tistega jugoslovenskega sestava, ki razume našo osvoboditev tako, da bi sploh ne imeli nobene svobode in niti pravice ne, da bi lahko svobodno povedali svoje misli.

Živković je do skrajnosti izvedel državno-pravno nasilje nad nami, da nimamo mi Slovenci pravice, odločati v najbitnejših svojih zadevah sami, da moramo za najbolj samoobsebne stvari molodovati, nimamo pa nobene pravice do njih. Kajti po Živkoviću in njegovih ljudi unitaristični zamisli mora biti sleherna stvar pridržana v odločitve enemu samemu središču.

In če bi se temu središču zdelo in hotelo, — in nekajkrat se mu je že hudo tako zdelo in hotelo — da odpravi naše slovenske kulturne naprave, da odpravi slovensko vseučilišče — samo sklepa neke mehanične večine v Belgradu je treba, pa je bila slovenska univerza, slovensko šolstvo, slovensko uradovanje.

Še več, če bi se tisti mehanični številčni večini zdelo, da je treba že kedaj uresničiti jugoslovenski nauk o enem narodu, ki ima samo en jezik, bi v ta namen slovensčino kratko in malo lahko sploh prepovedala.

In Slovenci bi morali biti lepo tiho pri vsem tem. Kajti tista mehanična večina bi že poskrbela za primerne zakone. To se pravi, če bi bili taki zakoni sploh še potrebni. Kajti, natančno vzeto, z jugoslovenskega stališča bi jih niti treba ne bilo. Narodna enotnost, to je osnovni zakon unitarističnega jugoslovenstva. Narodna enotnost pa zahteva pred vsem enoten jezik. Ker je pa slovensčina samostojen jezik, od srbščine bolj proč, kot bolgarščina, je že bit tega jezika zoper narodno enotnost. Kdor torej ta jezik rabi in zatrjuje njegovo bit, ta je pač zoper narodno enotnost.

Kdor je pa zoper narodno enotnost, ta je zoper državo, je torej veleizdajalec.

Ali še bolj razločno: vsak Slovenec, ki bi trdil, da je Slovenec in da slovensčina ni isto, kakor srbohrvaščina, bi bil po jugoslovenskem edinstvenem nauku veleizdajalec.

Peter Živković in njegovi jugosloveni so to svoje unitaristično načelo tudi dosledno in strogo izvajali.

V središču in v osrednjih uradih, v tistih zadnjih stopnjah, ki jih je vsilila Slovincem nacionalna edinstvenost, slovensčina sploh nima dejanske nobene veljave več. Na slovenske vloge dobivamo rešitve v cirilici. In če je ne razumeš, vzemi si tolmača!

Pa ne samo tam, tudi pri nas doma dobiva en urad za drugim neslovensko lice in značaj: železnica, pošta, carina, obmejni uradi. Saj morajo carine dostikrat pritegovati tolmače za slovensčino. Nismo še pozabili na tisti panj, ki ga je carina zacarinila Slovincu po srbskem namesto slovenskem pomenu besede. Pri čemer je kakopak carina precej narasla...

Peter Živković je bil tisti, pod čigar vladovanjem je povsod zginila slovensčina iz javnih napisov. Centralizem je že tako sesal kako pijavka na vseh koncih denar iz našega izkrvavelega narodnega telesa. A še povrh so morale naše obubožane občine trositi čisto po nepotrebnem denar za to, da so odstranjevale javne napise v slovensčini in kupovale nove, kjer je vladala cirilica.

Denar smo torej morali trositi za to, da smo odpravljali naš jezik!

Skratka, Peter Živković je zastopnik tiste protidemokratske miselnosti, ki si daje pravico, vsiljevati Slovincem vladni in upravni sestavi, ljudi in naprave, pa če jih magari 100 odstotkov Slovincem odklanja.

Mi Slovenci pa smo in hočemo ostati demokratičen narod. To se pravi, v svojih stvareh hočemo odločati sami. Hočemo zlasti odločati o tem, kako se gospodari z našim denarjem. Nočemo beračiti za svoj lastni denar, če bomo videli, da je treba zdaj zgraditi tu cesto, zdaj zidati tam bolnico. In tudi za tisti denar, ki ga bomo odračunavali državi, hočemo vedeti, kam gre in kako se porablja.

A zlasti hočemo pri vsem tem pravice: nič več nočemo plačevati, ko drugi. Že celo pa ne, da bi davke plačevali včasih do 51 odstotkov, ko nas je pa komaj 8 odstotkov!

Med tema stališčema, namreč med slovenskim, ki hoče pravice, in med jugoslovenskim, ki mu je nasilje začetek in konec vsega dejanja in nehanja, ni dotikov in ne sporazuma. In kdor zastopa še danes drugo, ta je naš sovražnik.

Simbol vsega našega zapostavljanja, izrabljanja, poniževanja — to je danes Jugoslovenska nacionalna stranka, ki jo predstavlja Živković.

Peter Živković, to je predstavnik upravnega sestava, ki nalaga Sloveniji 630 milijonov dinarjev na leto več, kakor drugim pokrajinam.

Peter Živković, to je pravi predstavnik protidemokratske, to je protiljudske politike jugoslovenov.

Širite naš list „Slovenijo“!

Kajti ljudje, ki so v takem redu, ti morajo samo še poslušati. Vsak ugovor, pomislek ali celo kritika je smrten greh zoper tak red.

Ta red, red jugoslovenskega centralizma, pa se je začel krhati. Pa še prav močno krhati. Eden

Gospodarske skrbi

Vsako zborovanje naših gospodarstvenikov izzveni nazadnje v strahovite, a hkratu tudi obupne obtožbe našega jugoslovenskega unitarističnega sestava. To traja že leta, prav za prav ves čas, kar so nas jugosloveni u-e-dinili. Bolj ponižne so bile prva leta tožbe in pritožbe, podložniško vdane in skromne. Kar videlo se jim je, da pritoževalci sami ne mislijo, da bi vse tisto zapostavljanje, izkoriščanje, izžemanje moglo biti kaj drugega kakor izjema, nastala zaradi nepoznanja naših razmer, hipna zabloda, ki jo bo takoj popravilo posredovanje primerno poučene in sestavljene deputacije. Saj vendar ni mogoče, da bi se vse te krivice namenoma, po načrtu godile...

izmed treh državnih narodov, hrvaški, je že zdavnaj stopil iz vrste. Drugi, Slovenci, se je v veliki večini prav tako odločil za isti korak. In še tretji, Srbi, se očitno v tem redu ne počutijo preveč imenitno.

Ni čuda, da je začelo jugoslovene skrbeti za »red«. Kaj bo, če pojdejo še Slovenci svojo pot. Prej se je še po nekakšnem lahko zatrjevalo, da sta dva jugoslovenska naroda, Srbi in Slovenci, za jugoslovenski red. Red pa, ki ga drži od treh samo eden, pa še ta nerad, to pa že kar ni noben red več.

In prav Peter Živković — ni bila še zlepa komu dana večja oblast, ko njemu pred osmimi leti. Celu Hrvatje, ki niso jugoslovenom nikoli preveč zapuili, so vsaj nekaj pričakovali. Bila je torej priložnost, kakor je bila dana le malokomu in malokdaj. Celu zelo podpovprečen človek bi bil lahko iz nje kaj naredil.

Toda ni še zlepa kdo pokazal tako majhnih sposobnosti, kakor on. Naravnost dirkalo je vse navzdol.

Sicer pa — ni večje miselne revščine, kakor v govorih teh ljudi. Zmeraj ena lajna: dobro vam bo, če greste z nami. A nikoli še odgovora: Zakaj nam ni bilo dobro, ko smo šli z vami. Zakaj nam je bilo zmeraj slabše, če smo šli z vami. Saj je naš narod tako slepo verjel v jugoslovensko pravičnost, da vam je vse svoje dobrine naravnost zmetal v naročje. O, da, tudi odgovor slišimo, tistega o »hipnih pogreškah«. Hipnosti, ki trajajo 19 let!

Nič ne de, če desetkrat, če stokrat dokažeš, da je centralizem že na sebi protidemokratičen, kajti demokracija je v svojem bistvu proticentralistična, kar dokazuje zgodovina in politično življenje res demokratičnih držav; in da je unitarizem bil zmeraj pri nas isti kakor centralizem in je še; in da je zgodovina pretresov naše države zgodovina unitaristično-centralističnih ali centralistično-unitarističnih prizadev, in da je naša slovenska duhovna in tvarna stiska v vzročni zvezi z unitarizmom: več ko je bilo tega, večja je bila ona. Vse to ni nič — pride jugosloven, pa pravi: v unitarizmu je rešitev! Pravi, ne da bi ga bilo samo malo sram, a reči si upa to samo zato, ker pričakuje, da ga bo varovala pred ljudsko jezo volja velikosrbstva, pred razlogi in umovanjem pa — no pa za take vrednote jugoslovenom še nikoli ni bilo, kaj bi tudi z njimi! Res, kdor pomisli za vseh teh 19 let nazaj, koliko je bilo trditvev o prednostih unitarizma, a niti enemu jugoslovenu se še ni zdelo, da bi samo poskusil dokazati, v čem so te prednosti nasproti demokraciji in avtonomiji.

Ni čuda, če se v človeku vse upre, da si taki ljudje, ljudje s tako miselnostjo, ne samo drznejo med nas, ampak da si celo drznejo, to svojo nam sovražno miselnost javno izpovedovati med nami in propagirati jo, v upanju, da glede na posebne razmere ne bo preveč glasnega odpora.

Toda bil je odpor, in kri je bila po nedolžnem prelita. Ta kri bo poslej med nami in vami!

nje, takrat so si jugoslovenci še zmeraj bili enotni: Slovenija, plačuj!

Nadalje se nam pa zdi, da je za naše učitelje in učence važno še marsikaj drugega. Pred vsem naj bi spoznavali življenje in trpljenje svoje lastne zemlje. To je celo poglavito — in še v okviru naših skromnih mogočnosti povrh.

Sicer pa mislimo, da je še mnogo važnejših stvari, krajev in mest in dežel in kulturnih in zemljepisnih zanimivosti, posebnosti in važnosti na svetu, ki jih večina profesorjev ne more neposredno spoznavati, ker je pač za tako spoznavanje prekratko življenje, a mora vendar učence poučevati o njih. Knjiga, slika, splošna izobrazba more izpopolniti take vrzeli, po navadi celo mnogo boljše, kakor kratek izlet, s površnim ogledom kakkega mesta, ki daje skoraj vselej samo napačno sliko.

Že celo bo pa ta splošna resnica veljala za Belgrad.

Mi pa upamo, da bodo naši profesorji dolga leta in dobro poučevali zemljepis, tudi in celo tisti, ki še niso videli Belgrada.

Smernica — zoper nas

Nobenih enotnih smernic nima naša gospodarska politika, vse se dela na podlagi slabih informacij in brez kontrole, tako je povedal generalni tajnik Zbornice za TOI Ivan Mohorič v nekem predavanju v petek 28. maja tega leta. Nobenih? O, vendar, eno smernico ima in tudi to je povedal g. Mohorič, in v »Trgovskem listu« jo lahko beremo:

Edina kontrola je namreč tista, ki jo je nasvetoval načelnik Savič že s svojimi znanimi knjigami o potrebi demontaže slovenske, obmejne industrije zaradi strategije. Ta teorija pa se v prestolnici še drži, čeprav je precej absurda, ker imamo mnogo primerov proti veljavnosti te teze. Jesenice so na primer dobro skrite in so pred napadi vzdržale brez škode, znano pa je tudi, da moderne aviacije niti drinske razdalje ne zadržijo. Žal pa povzročajo ta zgrešena teorija mnogo škode.

Pri tem bi bilo samo omeniti, da je ta nauk držal tudi za časa, ko je bil g. Mohorič minister, ko je imela njegova Jugoslovanska nacionalna stranka vso oblast v rokah in ko se je vsa politika v naši državi izvajala kar najbolj v edinstvenem nacionalnem duhu. Kajti, da je bil tudi demonter slovenskega gospodarstva g. Savič zmeraj vnet in prepričan nacionalen jugosloven, to se razume ob sebi. Zato je bil pa tudi za tiho in postopno likvidacijo slovenskega gospodarstva.

„Jugoslovanska ravnopravnost“ v številkah

Po uradnih podatkih je bilo iz milijardnega posojila za javna dela do sedaj odobrenih za graditev cest 542 milijonov dinarjev. Od teh 542 milijonov pa odpade na bližnjo okolico Belgrada 316 milijonov, a na vso ostalo državo 226 milijonov. Ozemlje okrog Belgrada, kjer se je porabilo 316 milijonov, šteje z Belgradom vred približno milijon prebivalcev.

Tako lahko ugotovimo, da odpade pri izdatkih za graditev cest na posameznega prebivalca Belgrada in okolice 316 Din, na posameznega prebivalca Slovenije pa nekako 5 dinarjev.

Teden slovenske ženske knjige *

Pod tem naslovom je izšel v sobotnem »Slovenec« 5. junija 1937 članek s podpisom —n—, kateri se sicer ugodno izjavlja o »razstavi ženske knjige«, ki jo je priredilo »Splošno žensko društvo«, obenem pa trdi, da so razstavo »uničevala predavanja, ki so bila občutiti neženska, neslovstvena in tendenčno protikatoliška«. Kot dokaz za to zaključno izjavo navaja anonimna člankarica samo tri predavanja: uvodno predavanje Zlate Pirnatove o zgodovinskem razvoju slovenske ženske knjige ter predavanji Silve Trdinove o ženskih pesnicah in pisateljicah in Marje Boršnikove o »Slovenki«; v zvezi s temi predavanji pa ugotavlja stvari, ki jih predavateljice nikoli niso niti mislile niti izrekle, iz česar bi se dalo sklepati, da je avtorica zajela snov za članek iz drugotnega, potvorjenega vira, ali pa da predavanj ni razumela.

Že današnji »Slovenec« je v podlistku Franceta Vodnika popravil porazni vtisk omenjenega članka s tem, da je dokazal, da predavanja Trdinove ne zadene nobeden od očitkov, ker je bilo predavanje izrazito žensko in katoliško, obenem pa je predavateljica pokazala odlično znanje naše literarne zgodovine ter pravilno kritično razumevanje. Ker pa se F. Vodnik ob ostalih dveh predavateljicah ni mogel muditi, izrečno poudarjajoč, da jih ni slišal, je treba resnici na ljubo zavreči tudi tiste krivične očitke, ki so naperjeni proti njima.

* Pričujoče pojasnilo priobčujemo radi, da se stvar pojasni, pri čemer pa seveda ne odgovarjamo za stvar samo, ki je ne poznamo. Ur.

Ako v tej zvezi še pomislimo, da je bilo porabljenih za most v Pančevu 470 milijonov dinarjev, da je bilo odobrenih za blegrajsko pristanišče 100 milijonov, da je približno ravno toliko stal most v Zemun in da so bili zazidani v razne stavbe v Belgradu velikanski milijoni, vidimo, da so se na tem mestu investirale v kratkem času milijarde. Te milijarde pa se seveda niti od daleč ne rentirajo. Zato morajo za njihovo obrestovanje in amortizacijo prispevati drugi deli države, med katerimi je danes nesporno na prvem mestu Slovenija.

Mali zapiski

Prepovedana časopisa.

Minister za notranje stvari je prepovedal uvažati in širiti v naši državi časopisa:

1. »L'Unita«;
2. »Russie d'aujourd'hui«.

Oba časopisa izhajata v Parizu.

Nacionalni zgled.

V »Samoupravi« beremo, da je nacionalnega predsednika Petra Živkovića čakalo ob vrnitvi na belgrajski postaji 37 ljudi in da jim je pri tej priložnosti postavil nacionalno mladino v Sloveniji za zgled.

Da je tam doli za nacionalnost že tako trda, tega pa res nismo vedeli. Ali pa se tiče ta zgled morebiti raznih junaških dejanj?

O mrtvih levih.

»Slovenska beseda« primerja Živkovića z mrtvim levom. Če nosi g. Živković levji delež na današnjih razmerah, zato še vedno ne more biti lev.

In še nekaj je pogoj za živost te primere: da je bila namreč tista mrtva zadevščina kdaj res lev.

Ustavni načrt deveterice.

»Obzor«, čigar lastniki so v tesnih zvezah z načrtom ustave, ki ga je sestavila deveterica zagrebških intelektualcev, omenja dne 16. t. m. naš zadnji uvodnik o tem predmetu. Pri tem navaja iz sestavka, kako stališče pripada v smislu tega sestavka Slovincem, da moramo namreč odkla-

njati vsak načrt, ki prihaja iz enega središča in da si moramo Slovenci sami najprej razjasniti vsebino zagrebškega ustavnega načrta, da pa ima ta načrt to zaslug, da je razčistil položaj.

Najbolj učinkovita prodaja knjig.

V »Trgovskem listu« beremo:

»Pred kratkim smo poročali, kako se našim trgovcem vsiljuje srbska knjiga o poslovnem davku, ki je za navadnega poslovnega človeka čisto nerabna, ker je slabo in čisto nekritično sestavljena.

Sedaj toži v »Politiki« neki učitelj, kako se tudi učiteljem kratko in malo ukazuje, da morajo kupiti to ali drugo knjigo. Tako je nedavno dobil od šolskega nadzorništva knjigo »Vzorna narodna šola v Belgradu« z uradnim nalogo, da to knjigo za sebe kupi in pošlje zanjo 25 Din. Učitelj k temu nalogu dostavlja, da ni vedel, kaj naj stori. Če je knjiga kaj vredna, potem je pač ni treba na tak način vsiljevati. Če pa ni nič vredna, zakaj pa jo kupovati. Že je hotel knjigo vrniti, a se je spomnil: ukaz je ukaz! In je seveda knjigo plačal!

Takšnih primerov je vse polno, in menda bomo kmalu prišli do tega, da bodo v Jugoslaviji uspešni avtorji samo tisti, ki bodo nakup knjig kratko in malo ukazali.

Ali ste poravnali naročnino?

Pivo in pivovarne.

G. dr. Puc se pritožuje v svojem glasilu zaradi visokega obdavčenja naših pivovarn, ki ob visokih cenah našega piva spravljajo v žep lepe dobičke. V zadnjem času jim pa padec cen pri vinu dela velike preglavice.

Pred leti, ko je sodišče klicalo neko pivovarno na odgovor zaradi visokih cen kvasa, je pa pivovarno zagovarjal g. dr. Puc in sicer z motivacijo, da igra cena kvasa pri kruhu isto vlogo, kot paprika pri golažu. Kako je ta tožba izpadla, nam ni znano.

V zadnji številki »Slovenske besede« pa vidimo inserat navedene pivovarne!

Urednik in izdajatelj: Tone Fajfar v Ljubljani.

V Jugoslovanski knjigarni si naročite sledeče knjižne zbirke:

Leposlovno knjižnico Ljudsko knjižnico Zbirko domačih pisateljev Zbirko mladinskih spisov

za malenkostne mesečne obroke. Zahtevajte naš Vestnik, ki ga pošljemo brezplačno z natančnimi podatki.

JUGOSLOVANSKA KNJIGARNA V LJUBLJANI

Ocena, ki jo je podala o književnem delu slovenske žene Zlata Pirnat, nikakor ni negativna, saj upošteva vse, kar je slovenska žena v tisku ustvarila. Tudi ni krivično, če stvarno upošteva resnična dejstva, a jih ne skuša pretiravati. Citat: »slovenska pisateljica še ni ustvarila ničesar«, ne odgovarja resnici in sploh ni bil izgovorjen. Kriterij, po katerem je ocenila delo slovenskih pisateljic, ni bil le ta, da »med nami še ni bilo pisateljice, ki bi pokazala našo ženo takšno, kakršna je: močno, delavno in vztrajno«, to je bila le ena izmed mnogih ugotovitev, in navedene besede so bile zbrane z različnih mest na štirih straneh.

Poročilo o prvi slovenski izvorni ženski knjigi »Slovenska kuharica«, ki jo je spisala Magdalena Pleiweisova, se v resnici glasi takole: »Pri tej prvi originalni slovenski knjigi ženske avtorice (do tedaj izšle knjige Lujize Pesjakove so bile samo prevodi) zasledimo nad vse zanimivi podnaslov: Narekovala Magdalena Pleiweisova, pisala Neža Lesarjeva. — Bolj naravnega razvoja slovenske ženske knjige si sploh zamisliti ne moremo. Neizobražena in nepismena preprosta Slovenka ni mogla drugega, kakor pokazati svoj prestiž dobre gospodinje in kuharice. Knjiga je bila zelo dobro sprejeta in je doživela do danes kar 8 predelanih izdaj.« Kje je tu ironija, katero poročevalka očita predavateljici?

Citat: »le fanatični Krek ni doumel globokega in razsežnega dela Klemenčičeve, da bi sodeloval v krogu Slovenke«, ki ga poročevalka pripisuje Boršnikovi, je popolnoma izmišljen. J. Ev. Kreka omenja predavateljica samo na dveh mestih. Prvič pravi: »Edini, ki ima interes, da pride na tej stopnji kulturnega razvoja žena do svojih

političnih pravic, je krščanski socializem. Zato ni čuda, da prav krščanski socializem pod Krekovim vodstvom v drugi polovici 90. let pričinja razvijati za ženo najnaprednejši politični program.« Drugič pa ugotavlja: »Ivanka Anžič-Klemenčičeva pa bi bila po svojem svetovnonazorskem in političnem prepričanju najprikladnejša, da realizira Krekov program. Vendar je bila za tedanje dobo njena ideologija pregloboka, pretoolerantna, da je niti samonikli in mogočni Krekov duh ni mogel upoštevati, mogoče, ker je bil premalo pozoren na to, mogoče, ker je bil še prefanatičen.« V nadaljnjih izvajanjih pa dokazuje predavateljica, sklicujoč se na Doro Pegam-Vodnikovo, kako je prav ta ideologija »Slovenke«, ki je bila za tedanje dobo za nas nekaj tako novega in nezasišanega, kasneje prodrila tudi v izrazito katoliške kroge.

S tem so izpodbiti prav vsi poskusi dokazovanja, da bi bila omenjena predavanja »neženska, neslovstvena in tendenčno protikatoliška«, njihovo resnično slovstveno in idejno vrednost pa bo lahko pravično presodila vsa javnost, ko izidejo — v bistvu neizpremenjena — v tisku.

Gorenji odgovor bi bil moral iziti 10. junija v »Slovenec«. Napadenke smo se namreč hotele izogniti vsaki polemiki in mirno zavreči krivične očitke poročevalke —n—. Popravek, ki ga je prišel še današnji »Slovenec«, se namreč po tiskovnem zakonu omejuje samo na dobesedne citate, ki jih poročevalka —n— po krivici pripisuje predavateljicami, ne vsebuje pa odgovora na ostale očitke, ki so v marsičem še hujši.

Ljubljana, 9. junija 1937.

Marja Boršnik, Zlata Pirnat.